

הַלְבּוֹת תְּפִלִין סִימָן לְט

(1) או (ב) מומך לעבודת גלולים (ז) או מוסר לאנטין, פסולים, משום דרכתייך יוקשרתם' יוכתבם', כל (ח) *שאינו בקשינה או אינו מאמין בה איןו (ט) בכתיבת ב *כל שפסול לכתבן פסול (ט) *כל תkon (ט) עשיתן: ג יגר שער לזרתו מחלת (ט) יראה,

באר היטב

מן נסיך מומך. בכל התוڑה, או להעביס אפלו לעברה אחת, או מסור לאגס אפלו למתבן פסול, גמ"א: (7) בכתבה. מי שנקעה ידו השמאלית, ע"פ שאינו בקשירה ושר לכתב הפלין, דיברא בר חייא הוא אלא קמא בדין כשר. ואם הפר וחתפה הפלין פסל שזהו בכל הkonן עשיון, אבל אם יונן, ובכך אם אפשר לגרוד צדי האותיות במקום שבענו ולתזרר ולתבקן

הוּא דָכַל שִׁינְזֹנוּ בְּקִשְׁרָה יִשְׁנוּ בְּקִרְבָּה: [ג] מַזְמָרָה. עֲבָהָת. עַיִן בְּגַט פְּשָׁרוֹת סֵי קַכְגַּשׁ שֶׁבְּרָב שְׂנִי שָׁאַכְרָא אַלְפָמָסֶר, אֲכַפֵּר הַתְּבִלָּה כְּכַשְׁרוֹן בְּזִיעַדְבָּר וּבְשִׁעְתְּ הַדָּחָק:

שערית תשובה

רואה דוד באב לה, כ"א: (ט) עשלון. הינו שעוזה מעשה בגוף החפלון. אבל אקר דק שבעין אותן לאוות או עשו שאיר פקון, קשר בקדיעבד בתפלין דבש יעשה, דזה מקרי לכתחלה, מהר"ם לובלין סיון סח, מ"א: (1) יראה. המגן

משנה ברורה

שאין מוקם לשפה: (א) או מוקם לשבה. דביה הוא במקור כלכל התורה¹⁶, והוא כדיין אם הוא מוקם להלול שבת בפרהסיא¹⁷, אבל גם הוא מוקם (ב) לשאר עברות, קימא לנו מוקם לדבר אחד לא לדבר אחד תקופה כללה, אבל אם הוא עוזה להזכיר דביה אפלו לדבר אחד ידינו כמותי, וכקריאא בירוחה סימן ב. וניש מהחרין יומר, (ג) דזריך גינויה. וכל זו אם הוא מוקם לשאר עברות, אבל אם (ד) הוא מוקם לתפלין, שאנו מני תפלין, אפלו אם אינו נשווה זה להזכיר, אפסול,תו איננו ברקשינה, כדיין הוא בקהל ברא-קשרה. וכל זה הוא לאני ששלול אטר אפקטי, כדיין הוא בקהל ברא-קשרה. וכל זה הוא לאני עיבר, אבל לכתחילה יש להזכיר שלא להנחי לאיש קזה לכטב סת"ם. ואפלו אם ייש מהחרין אפלו במקורה להאבות¹⁸, ואפלו באתרים (ט) עומדים גבו ואמרין לו שיכחוב לשמה, ועין בפואר הילכת. וככתוב פררי ייטיב, ואפלו בלחצון בלב, ואפלו פעם אהת: (ח) שאינו בקשירה נגידים, (ו) דאפלו הוא מוקם לחולל שבט בפרקתייא באשרור דרכנן¹⁹. ועבד ואשה וכיומי אין מוקם על מקשירה, ורקן אף שהגייע לתפקידו. מדרבנן בעלמא הוא, ועין בפואר הילכה נביין. וдол אלוי (ז) לא מהני אפלוי, גדור עומד על גבו ורוואחו שיחיה לשלמן: (ט) בכל. וממי (ט) שנקטעה ידו המשמאלית, אף-על-פי שאינו בקשינה יכול לכתב תפילה²⁰, גבגא בר חיבא הוא אלא עק הא שבחיקא בלא לה: (י) עשיפון. וכן גוא שועשה מעשה (יל) בגוף הקתפלין גבון חיפוי הקטנים והפינחים, וכל-שכן עשות השין בעור הקטנים, או חמיתה מפש: אבל עבור קלקף איננו בקהל ולידיה קהתו בשר, וזה הוא ענו להaging איזה אוות רעה הוא בסגול ולידיה קהתו בשר, וזה הוא חמיתה מפש: אבל עבור קלקף איננו בקהל ולידיה קהתו בשר, וזה הוא לולדים וכל-שכן על-ידי אשה, רק דבעוברג'גולים ביעין שיחיה שרשראל עומד על גבו ויראה שיחיה לשמה, וכודלעיל בסימן לב סעיף ט, והוא קדין בקטן. ובשורת הקטנים וברצונות, עין לעיל בסימן לג שברוני שם דינם בעור השם יתברך. ואירוע דבק שבין אותן לאות, תחתילה יש לזרר שלא לעשׂת על ידם²¹, ובಡיעבד אין להפחיר, גנזריה לא מקורי בתיבה. עין הייטב לעיל בסימן לב סעיף ג'טן פ. וכל (ט) בתפלין דבזענן כסדרן, אבל כספר תורה, אם אפשר לגרוד אגדה האותיות במוקום שגען ולחות ובלתקון, יעשה, דזה מקרי בחתולה: ג (א) יראה. שלא בינהו. ואך דבאמת היה לו למסל

אפללו רתקחלה ובקב"ל: * או מודר לעכברות גולגולות. ומפני שאנו אידיך בה, דאי לאו ה' קור' לה אפיקורוס וצערן שורה ע"ה. וכן במלשנה ברורה שפומבו דאס הווא כומר לבקב"ל דינו בעובד-אלילים, ולמוצאים מקורי דבוקה דקְרָנָה ואשונא קפה ושבוק הקרא ואבל אשונא דהו אבל לבקב"ל, אבל אם אין קפְרִי לברך קהה ורואה ולקוחן נון הקא בקדון, או פחר או אשוח, עדין אין בכל מוקר לחקיטיס¹¹). ורק לגביה שחוטה פסק ר' נטמי"א זיהודה דקהה דנקש בטע ה' הפתקה דנקש בלהקיעים מושם דתנו איננו ברובינו, עיי' שם בביבריה יוסוף ובפרימג'דים בשפתייד'ית דבוק'יא' רקען ח. וופאה לנו פתקאנ' אברך דהו קידון גבוי קפלין בכא' נאנו וכמו שפטבי' המשגה ברוחה, דאם איןנו קושש לאזעון תפילין אף שלא הבקב"ס, תורה איןנו ברקשותה ולודעתה תרין ורמאתי לאחד דכתבת הפקה זה, ולא בקדון). וכך ר' נטמי"א זיהודה דקהה קא. גולגולות או חלול שבת בפרק ס' פסק שם ב"ש' זיהודה דקהה דאכלו בפעם אחת בסול רמשמע ממה דצעת ר' השם הזה דאכלו מאין עושה להקיעים ובשא' עבירות גטין, וזה לא עשה תשובה, וואורה זוא קידון בעניינו באס איננו חושש למץחן תפילין, אז אין ר' נטמי"א זיהודה דקהה פטור. ממשע ר' נטמי"א פטור ורגע לפני כן. דהרי כהב ביריחוך דמייר בלהקיעים, ר' נטמי"א אכלו בפעם אחת ובכ"ל, אס' אין אפ'ר דאם איןו חיש וס'ין, דהרא בלהקיעים, גטין מפקליז¹²: זה הפק' פיל' מ' ב'ין על מה שפסק שם ביריחוך בגעה דאם אין חושש בזקיה הדוא להקיעים. גזריך עיון. ומה שכתביב בפנים דיש בחיקינו אפ'ו בלהקען הוא דעת הורופט, הקראם נפגן' קרבם, גם פטרימג'דים בפתחה קספין לב כתוב דמקומך לתהובין יש לערינה בה טcka. עין שם, ובפרט אם הוא מוכר לתפקידו לתהובין, נהא לי ודאי'ש בז'ה עלי'קל'פ'ים אדריך ש'ין'בו שי'יעז' הולכות ת'יבתוות ק'ט' מ' לנען פק' תוכות ובדיקתה, וכן נטמי'קס' לאען ש'יטה, נזק'א אם ק'ען בו ש'וועך ה'לכות ש'יטה, ובבדיאטה בירוחה דקהה שם, דבאתש קה לא אמרין בה וב' קצ'ין מחייב קה. גע' עוד וזראה פשטו דאס הווא מוכר לתפקידו אען, של'ראש או של'ין, נט'ן מה לא קני בקהל בפרקשרה, ז'נ'ר כתיב בקרא אחד י'ק'שעס ווי' וקי' לטפחת וגוו' ואפקש לע'ו'ק'תס'ם. ואער'על'פ'יכן אם הפטו'ן גול' לשא פטיד של'ראש על הפעה, וההרו בו זאינו שט'ע לזרברם, אף דעבירה דולה עושה בז'ה, אפ'ר דאן' קע'נו פלאטב סק'ם, דאיל' גע' אונד ק'ק'ון דזון, ואס' פון מה קוני בקהל בפרקשרה. ופה שפומבו במלשנה ברורה "ב'קס'ו פפל' בעפם אתח' ", כן איתא בפרימג'דים בירוחה דקהה זאינו שט'ע, וכן בפתחה יט'בורה זיהודה ק'פ'ק'ע פק'ה, בין קחמו קרב'ה בקהה'נים, אך פטרימג'דים קפ'ק'ק' בז'ה: * שאינו בק'שירה וכו'. וכו'וים פפל' אם ניקא גדרי אקטן קה ופוקה'ן על ק'שירה, מיל' מוקם בכבר פרקו'ן פאלאן העיל אינן פאלאן' פאלאן, ופוקה' שאינו בק'שירה, והוא העטם בשאי' דרכ'ם דחק'שכ': * כל שפ'ס'ול וכו'. עין בביבריה יוסוף, ועין בט'ז' שפ'ס'ם לפי שיש בפ'ש'ט'ון ש'ין' הוא מ'אורה'א ונקש'ר הוא אקל' קחשיות, ועין בפרימג'דים שפ'ס'ם דעשית ש'ין' הוא מ'אורה'א ונקש'ר הוא אקל' קחשיות, עין שם, מה' פתקאנ' אברך פלאג על זה וסוכר חהפי' ותקפיה היה גטין

שער האיזון

(4) בית-יוסף ומנדי-אברמס; (5) צין-בנט-אברמס; (6) פג'ן-אברמס בשם תחזופות; (7) שערית-שובה ושות; (8) פריל-קדרים בפתיחה בסיכון לב; (9) שערית-שובה ושות; (10) פג'ן-אברמס; (11) פג'ן-אברמס בשם מורהם לולבלין; (12) שם; (13) שם;

הלוות תפליין סימן לט

ביאורים ותוספיט

(2) ולגבי תפירת יರיעות הספר תורה לעמודים על ידי נכרי, כתוב בשעה"ע לפקון (ס"י תקמה ס"ק ד) שצורך עיון אם מותר.

[משנ"ב ס"ק אי]

דבר ספר תורה ממזר ונגר תושב²² וכו', אפלו כי בתפליין ומזוזות אין לחשׁ²³.

(22) ולגבי קבלת גור תושב בזמן שאין דיוול נוהג, ראה מה שבת בפקון סי' דש ס"ק כד.

(23) ולענין האם ממזר כשר להיות שליח ציבור, כתוב בפקון (ס"י נג ס"ק ב) בשם השינוי נקבעת האגדולה שני זה תלוי במחלוקת המובאות כאן האם ממזר כשר לבתו הפילין, ולדעת המג"א שקבע שקשר לנכתוב תפליין הוא כשר גם להוויה שליח ציבור. אמנם, הרבçi יוסף (י"ד סי' רפה ס"ק ו) כתוב שאף אם תפליין שכבה נ ממזר בשירות, מ"מ לא יהיה הממור שליח ציבור.

[ביה"ל ד"ה כשו]

וקמו שבקבוננו לשליל במשנה ברורה בשים התוספות-שפת²⁴.

(24) ושם (ס"י לח ס"ק יב) הביא תחילתה דעת הפמ"ג שמדוברים גם בעבדים כמו נשים, והמשיך שבתוספות שבת כתוב להיפן.

[משנ"ב ס"ק יב]

אפיקורוס²⁵.

(25) ולענין קריית הפטירה מתנ"ר שנדפס על ידי המינוט, כתוב בשעה"ע לפקון (ס"י רפה ס"ק א) שסביר לקרו את הפטירה מחומש, ולא לקרו את מתנ"ר כזה.

[משנ"ב ס"ק טו]

ובודאי ישראל כתבו²⁶.

(26) וכשנmania תפלין אלו, כתוב בשורת כתוב סופר (או"ח סי' ה) שיבול אף לבך עליהם.

[משנ"ב ס"ק יג]

בקורי שלא יבואו עזובני-גלוילים לזלזל בהם²⁷.

(27) ולחת לנכרי מזוודה כדי לקובעה בכתוב, כתוב הרמת"א (י"ד סי' רצא ס"ב) שאסור, אבל אם יש להושם איבה מותר.

ולמכור ספר תורה לבתי משפט של נכרים כדי להשבע בהם את היהודים, כתוב בשווי מורה"ץ חיות (ח"א סי' לב) שסביר שאינם קונים אותם כדי למordo מהם, גם שירך בקר יותר משום איבה נסבואר בשוע" י"ד סי' קמה סי' וסי' קנד סי' ג מורה למוכרו להם.

ולגבי מכירת ספר תורה לבני בית הכנסת כל קונסරבטיבים שאינם שמורי תורה שהיה פסולה לכובתה. מאידך, בשורת שבת הלו (ח"ב סי' קנה אות ג) כתוב שאין ספק בדבר שהוא מותר לקובעה, ושכן כתוב בשדי חbold (מערכת המים כל קללא), והטעם, שכן שהיה שייכת במצות מזודה ועיקר המזודה הוא בקביעתה בפתח הבית, איך נפסול אותה מלבוך מזודה.

[ביה"ל ד"ה בכל תקון]

שם פירושים, דקשי'ר של דל"ת, ואך של י"ד שבתפליין של י"ד, גראה אין לשום כי אם לשם. ושלא לעשומם עליידי אשה וגאנ. רכבל טיביה בנה גמו קשין שעבש-ראשן²⁸.

(16) אמנם, לענן כסוי הרלי"ת והו"ד שברצעות בשעה שחולך בהן במובאות המתויפות, כתוב במשנ"ב לפקון (ס"י מג ס"ק כ) שימושו בדרביז שאין ציריך, כיון שאין זו עשויה דרך נהיבת, אלא דרך קשייה. ולענין אם מקום הקשר של הדול"ית והו"ד נחשב כקדושה עצמה או בתשミニ קדושה, כתוב בפקון (ס"י מ"ב ס"ב ד"ה משל ראש לשיל י"ד, ובס"ג ד"ה לגוף הקדושה) ובשעה"ע לפקון (ס"י קנד סי' ז), שנחלקו בזה הראשוני.

[ביה"ל שם]

וגילשין אין צורך לסתיר קקען זהה לעצמו בזאה, אם לא היבא כי שערות איינו קי' במאזות רק מזרבגון²⁹.

(17) וכן לענין ציצית, כתוב לעיל (ס"י י"ד ס"א ד"ה להצערך נשים) שכיוון הקטן הויב בעוציה אלא מדרבנן, יכול הוא להשל את חוטי הציצית לעצמו.

[ביה"ל שם]

הלא גם בתפליין אין טיב רק מזרבגון³⁰.

(18) מושמעות דבריו, שקטן שהגיע לחינוך חיבר הוא עצמו במצוות מדרבנן, ולא שחייב חכמים את אביו לחנכו. וראה מה שכתבנו בזה שעד לעיל סי' י"ד ס"א ד"ה להצערך נשים.

[ביה"ל שם]

אך דקשי'ר שצורה קקען זהה לעצמו קום שצעה בז. גראה לי דצרכך לא תסתירו לאחר שצעה בז י"ג ולכך לעשותו³¹.

(19) אבל לענין ציצית שעשאה קטן לעצמו, כתוב לעיל (ס"י ד"ה ס"א ד"ה להצערך נשים) שאינו צריך להתירה ולהזור לעשותה שנגענה בז י"ג, כיון שציצית שעשאה קטן כשרה בדיעבד.

[ביה"ל שם]

دلענן פפרות ספ"ר-תורה על-ידי נשים³² והוא סדין כל אלו מספולין, יש נקבה אפקקין בזה³³.

(20) ולענין תפירת הספר תורה לעמודים שלו, כתוב בשווי מ"י יהודה (או"ח סי' יג) שבירן שאינה מעכבת את בשורת הספר תורה, ניתן לשעותה בכתיחילה על ידי נשים.

אכן לענין קביעת מזודה במקומה על ידי אשה, כתוב הישועות מלכו' היל' תפליין ומזודה פ"ה ה"ו שפסולה היא לקובע מזודה. כשם שהיו פסולה לכובתה. מאידך, בשורת שבת הלו (ח"ב סי' קנה אות ג) כתוב שאין ספק בדבר שהוא מותר לקובעה, ושכן כתוב בשדי חbold (מערכת המים כל קללא), והטעם, שכן שהיה שייכת במצות מזודה ועיקר המזודה הוא בקביעתה בפתח הבית, איך נפסול אותה מלבוך מזודה.

יום ד' ג' תשרי תשע"ז

סח באר הגולה

זה הוראותם בפרק א
שם ח טה ורבע
ונעם ט טמי שם
ישם וקלתנו בתרא
וראבאים שם פסק א
וזמן איזון שם

בארור ההלכה

"לאוקוטיך" המשיך ספירתו וכל במאן) כדי שיקניה נראת כמתה אתה, דזה מתר

מידועה אפלול בחפלין דרבנן פסחים. דינה איננה בכלל תפילה, ורק לילוי פסחים לו, בין מאור זה אפלול עלי"ד פסולים כמו קירבה. ומה שמתכוון עוד "או לא תקנעה איתה זאת דעתך האה פסול", פונתנו לא פורץ בשעת התגין שלל עטבנ"ג²³ ג'. גם בלא זה כשר בדיעבד, וכבדישון לו, אין להחמיר בדיעבד כי כן; והוא הדין עצמות גלulos כל אויזו אלה רגס עתה יש שם אותן עלי', שרשותנו נבר אלא שחשורה שלא יותר מבדי דמיון מי כתבים, (ט) קשורים: ז' *איין לוחחין תפlein ומזוזות וספרים מן הכותבים (ז) יותר מבדי דמיון וראבאים שם פסק א זמן איזון שם

הלוות תפlein סימן לט

משנה ברורה

נפשו על אמונה זו, מפל מקום לא יצא מפל ישנא אל עלי"דיהו בין דקה באנס. ועיין במאן-אברעט שאללה שלחה דאין לקל בוה אפלול אם בזנעה הוא שומר את התורה רק שבעמלה התפלין הוא מטעאל, דהיינו על-כל-פניהם איינו בקשירה, וכל-שבן אם הוא מוקר לכל התורה כללה, אם לא שמחמת פחד שלא מרגגורו הוא ירא לאיזים את התורה אפלול בזנעה. ועיין בבאור סגר"א שמקבלים גס-בן להפוגן-אברעט. עוד פתק השגנ-אברעט בשם הרבי-משה, דאר דבספר-תורה ממזר וגר תושב²⁴ הינו שקבל עליו שבע מצות בני נח²⁵ פסולים לכתוב, כמו שכתב בירושה דעה סימן רפה, אפלול הבי בתפלין ובזנות איין לחש²⁶: וכן האחרונות הסבימו גור תושב אסיל לכתיבת ספ"ס, דקה איינו בקשירה, ועיין הסבימו גור תושב אסיל לכתיבת ספ"ס, דקה איינו בקשירה, ובבאור הלהה: ז' (יב) אפיקורוס²⁷. ועיין בבאור הלהה: ז' (יג) ישרפה. עם איזורטמן, וכדלקפן בסימן שלד סער נא, עין שם, דסתמו כשבותם, לשם עבוזת גלולים הוא כותב: (יד) ויש אמורים יגנוו. דאן דרכ אפיקורוס (ו) להנימת תפlein, ובונדי אפתיו למפר לפסק בדעת רשותה בין כתבו בסתמא, וכן דעת תע"ז ו��פרה הגן א' בבא/or: ה (טו) יגנוו. מפסק, שמא הוא כתוב, אבל אין לשורף מספק, דבלא כתיב "לא מעשן בן לה' אללהיכם" ז' (טו) קשורים. דסתם עוכרי גלולים (יט) אין זקיאין לכתוב ובונדי ישנא אל קהב. ובכרט במקומותינו שידוע שאין אינס-יהודיים יעדען לכתוב, אבל אין לשורף מספק, דבלא כתיב "לא מעשן בן לה' אללהיכם" ז' (טו) קשורים. דסתם עוכרי גלולים (יט) אין זקיאין לכתוב ובונדי ישנא אל קהב, אבל אין לשורף מספק, דבלא כתיב יורה מושון [הנינו עד קני (ט) חי דינר בתפלין, ולפי ערך זה בספר-תורה] חיבין לנקוט מזון: ואך דבספר-תורה שמנציא בדי אין-יהודי יש אמורים דיאנו [ביו"ד סימן רפה], אה-על-פין חיבין לאננות מזון ורפה קהן העוד-גילדולים מזון ואפלול במעט יותר. ובידי לגנוו. בכרוי שלא בזואו העוד-גילדולים לולול בהם²⁸. ופשוט דהווא הרין אם הם פסולין מחמת עצם, גס-בן חיבין לאננות מהעוד-גילדולים כדי לגנוו. אבל (כ) בכתבן אפיקורוס

שער הצעין

(ט) בית-יוסף: (יט) מגן-אברעט: (יע) עין בתוכחות שם ר'יה משלין, וכך סוף פסק השלון-ערוך: (כ) על-ת-תמיין:

